

LA CONSAGRACIÓ LAICA DEL PREBOST EMILI FARRÉ DE LLEIDA EN LA DIADA DEL SEU SETANTÉ ANIVERSARI.

I. CONSIDERACIONS.

Sense aldarulls ni trompetes, l'Emili ha arribat als setanta anys exactament igual com va arribar als quaranta, als cinquanta i als seixanta i com arribarà als vuitanta, als noranta i potser més enllà dels cent.

Ho ha fet silenciosament i ho farà també amb el mateix ritme tranquil de la caminada, sense moure els braços que cauen fora de les butxaques i que, com si aguantessin dues roques feixugues, s'acullen a un pas uniforme i solitari, tant a la baixada com a la pujada. Quan ens aturem, s'atura en silenci. Quan seiem, s'asseu a la pedra o al graó, escolta la conversa i de tant en tant hi entra amb vehemència. Quan suem, ell no sua o, en tot cas, no proclama la suor. Quan ens cansem, ell no es cansa o no proclama el cansament. I quan tornem a caminar, s'alça amb una moguda tranquil·la i torna a agafar el ritme d'abans, amb els braços penjants, l'esquena una mica corba, el silenci trencat per poques paraules i ni una sola queixa.

Fa trenta anys que sóc membre oficial de la família lleidatana i tinc la impressió que l'Emili és l'únic que ha travessat aquest llarg temps sense canviar gens ni mica. Jo no li recordo ni un constipat, ni un daltabaix, ni un crit. I ja que fa dos anys que vaig passar pel mateix tràngol que avui passarà l'Emili, l'única cosa que li puc dir és que continuï essent com és, o sigui, l'home tranquil d'un família tranquil·la i l'amic de tants amics que de Lleida a Barcelona, passant per Panamà, l'estimem profundament.

II. PROCLAMACIÓ

Dit això, proclamo que l'Emili té, a partir d'avui, el nom i els símbols propis dels Setanta Anys Familiars. Per tant, en la meva condició de Primer Veterà de la Colla, et dono, Emili, la clau i el duro com a símbols de l'entrada formal en el Sanedrí dels Farrés, els Calzades i tutti quanti, un Sanedrí que només ha estat guardat fins ara per jo mateix i pel Guardador en Cap de les Amèriques, Josep Maria, i que avui acull un tercer membre que serà guardonat amb el nom de Sacerdot Laic dels Calzades i els Farrés de Lleida Ciutat i de la Catalunya de Ponent.

EL SETANTA ANIVERSARI DE L'EMILI DE LLEIDA

Sense aldarulls ni trompetes, l'Emili ha arribat als setanta anys exactament igual com va arribar als quaranta, als cinquanta i als seixanta i com arribarà als vuitanta, als noranta i potser més enllà dels cent.

Ho ha fet silenciosament i ho farà també amb el mateix ritme tranquil de la caminada, sense moure els braços que cauen fora de les butxaques i que, com si aguantessin dues roques feixugues, s'acullen a un pas uniforme i solitari, tant a la baixada com a la pujada. Quan ens aturem, s'atura en silenci. Quan seiem, s'asseu a la pedra o al graó, escolta la conversa i de tant en tant trenca el silenci amb vehemència. Quan suem, ell no sua o, en tot cas, no proclama la suor. Quan ens cansem, ell no es cansa o no proclama el cansament. I quan tornem a caminar, s'alça en silenci i torna a agafar el ritme d'abans, amb els braços penjants, l'esquena una mica corba, el silenci trencat per poques paraules i ni una sola queixa.

Fa trenta anys que vaig entrar a la família lleidatana i tinc la impressió que l'Emili és l'únic que ha travessat aquest llarg temps sense canviar gens ni mica. Jo no li recordo ni un encostipat, ni un daltabaix, ni un crit. I ja que fa dos anys que vaig passar pel mateix tràngol que avui passarà l'Emili, l'única cosa que li puc dir és que continuï essent com és, o sigui, l'home tranquil d'un família tranquil·la i l'amic de tants amics que de Lleida a Barcelona, passant per Panamà, l'estimen sincerament i profundament.

Tenint en compte que jo sóc el més veterà de la colla, et dono, Emili, la clau i el duro com a símbols de l'entrada formal en el Sanedrí dels Farrés, els Calzades i tutti quanti, un Sanedrí que només és guardat per jo mateix i pel Josep Maria i que avui acull un tercer membre que serà guardonat amb el nom de Sacerdot Laic dels Calzades i els Farrés de Lleida Ciutat i de la Catalunya de Ponent.